

"Elokuvassa Käpy selän alla vuodelta -66 sanotaan: 'Hän muutti Jumalan selän taakse Kaivokselaan'. Se oli silloin jo, me olemme asuneet täällä vasta 44 vuotta."

-Nyt on pää tyhjä. Toi sun kamera on pelottava.

Tää on ihan kiltti kamera. Kertoisitko vaikka mistä eniten pidät?

-Kirjastosta, Myyrmäen kirjastosta. Ja siitä kun siinä on se taidemuseo, sinne voi vaan kävellä sisään, eikä maksa mitään. Voi vaan mennä tuijottamaan tauluja, siitä mä tykkään. Harmi vain ettei siellä museossa saa syödä. Se oli hyvä kun siellä oli Perkele-kollektiivi (Teemu Mäki työryhmineen). Me käytiin siellä meidän nuoremman lapsen kanssa. He käyttävät niin upeita värejä niissä töissään. Kun me mentiin kotiin, niin piirsimme ja maalasimme öljyväreillä. Se oli kivaa. Meillä kun ei kameroita harrasteta, niin äidistä vaan piirretään kuvia.

Myyr Yorkissa.

"Hän on kotoisin Brasiliasta ja oli Puolassa töissä. Tapa-
simme työn merkeissä, olemme molemmat IT-alalla.
Hän tuli viisi vuotta sitten Suomeen. Siitä vähän aikaa,
niin tuli tämä pikkukaveri. Kivasti lähti elämä mene-
mään eteenpäin. Uudenlainen elämä", mies kertoi.

"Mitä mä haluaisin saavuttaa elämässä? Se on
vielä vähän auki. Minuun vaan jotenkin niin kuin
heijastuu se mitä muut sanovat, että sä voisit olla
tää ja sä voisit olla tää. Lääkäri on se ammatti, jota
on eniten ehdoteltu tai ainakin sellainen mistä saa
paljon tuloja. Mutta mitä mä itse haluan, sitä en
tiedä vielä."

"Marraskuussa tulee täyteen 33 vuotta jäähallin
kentänhoitajana. Olen ollut toissa Myyrmäen
jäähallilla alusta asti. Ennen sitä olin rakennuk-
silla eristäjänä kunnes sam sisähommia. Kauan
sitten pelasin lätkää kolmosdivarissa, mutta kun
nousimme kakkosdivariin, kykyni eivät enää
riittäneet. Pelasin kuitenkin sen jälkeen kauan
puulaakisarjassa."

"Minulla on nyt 96 ja puoli vuotta täynnä. Synnyin 1919 Turussa ja 1922 muutettiin Helsinkiin, kun isä sai työpaikan sieltä. Helsingissä kävin koulua Arkadian yhteislyseossa. Koulusta päättyi talvisotaan. Ennen kun minulle tuli varusmiespalvelukseen kutsu, niin olin töissä puolustusministeriön sähkölaboratoriossa lähettäjänä Kauniaisissa. Isä oli siellä pomonä. Sen jälkeen olin koulutuskeskuksessa. Alupseerikoulu keskeytettiin helmikuun puolessavälissä ja ilmoitettiin, että lähdetään rintamalle Taipaleenjoelle. Kuusi meitä jätettiin ryhmänjohtajiksi alokaskomppaniaan. Minä olen yksi heistä, ja meitä on yhteensä vielä kolme jäljellä. Toinen on hoivakodissa dementoituneena ja kolmas asuu täysin

sokautuneena omassa kodissaan. Talvisodan jälkeen olin RUK:ssa. En mainnut enää mennä koulun kahdeksannelle luokalle, koska tiesin että kadettikouluun pääsee seitsemännellä luokalla. Olin silloin kaksikymmentävuotias, mä kävin hyvin pitkään sitä koulua. Vuonna 1941 kirjoitin ylioppilaaksi, yllättäen tuli reput reaalisia. Kesäkuun neljäntenä läksin 6. prikaatiin ja ilmoitettiin reservin vänrikkinä palvelukseen. Kesäkuun 10. päivä alkoi jatkosota. Ensimmäisen vuoden olin jalkaväkirykmentti 6:ssa joukkueenjohtajana Karjalankannaksella. Seuraavan vuoden olin kadettikoulussa ja lopun sotaa-aikaa viestipataljoona 5:ssä Aunuksessa ja Lapissa hetken aikaa."

"Tulin 2,5 vuotta sitten pakolaisena Suomeen Irakista. Unelmoin jo lapsena, että voisin skeitata. Saddam Hussein oli presidenttinä ja Yhdysvaltojen asettamien pakotteiden vuoksi emme voineet ostaa lautoja. Oli

köyhyyttä ja olimme rahattomia. Laudat olivat myös superkallia! Nyt harjoittelen, ostin tämän laudan kiropritorilta viime kuussa. Työn löytäminen ja aloittaminen oli vaikeampaa kuin tämä skeittaaminen."

"Elämästä pitää nauttia! Ei tiedä onko tämä ainutkertainen vai onko tässä jatko-osia. On eletävä sillä tavalla, että itsellä on hyvä olo, eikä toisia saa loukata."

"Maailma on mukava, aika usein."

"Olen matkalla kotiin psykiatrilta. Karsitaan jotain tarkkaavaisuushäiriötä tai ahdistuneisuushäiriötä, mitä mulla nyt onkaan. Vai onko mitään, onko miä muuten ihan sekaisin luonnostaan, mistäs sitä tietää? Meillä on kuusi lasta, eikä siinä ole oikein omaa päätäköppää ehtinyt ajattelemaan. Mähän päätin niin, että

tehdään viimeinen nelonen. Luonto päätti, että sieltä tuli nelonen ja vitonen samaan aikaan. Sit päätettiin, että tehdään viimeinen kutonen, mutta en tiedä onko se vielä viimeinen, on kait se viimeinen. Yritän ettei nää kaikkii siirry seuraavalle polvelle. Kai aina jotain siirtyy, mutta että vähän laimenisi."

"Ilo pilleri! Syypää sun hymyyn, se on varmaa oikeesti."

"Elämässä pitää olla väriä!"

"Myrr York! Olkaa aina ystäviä, peace!"
He juttelivat ainostaan viittomakielellä.

"Kenkiä ja laukkuja minulla on paljon, olen kenkäfriikki! Kaikki ikäloput tuon tänne, mutten ihan riekaleisia."

"Kerään pulloja. Solidaarisuussyistä kerään myös metallit ja vien ne metallinkeräykseen."

"Rungon mä löysin ja keulan olen ite laittanut mun vanhasta pyörästä, joka meni rikki. Penkki on tehty väliaikaisesti mun hoverboardin laatikosta. Tähän tulee varmaan tietsikkatuoli ja ehkä moottori. Mä olen katto-
nut niitä drift trike -juttuja YouTubea."

"Monta kertaa toivoisin, että hän näkisi jonkin hienon maiseman. Sitä on vaikea kuvailla hänelle. Olemme hyvät kaverit ja olen hänen henkilökohtainen avustaja. Kohtasimme toisemme ensimmäisen kerran kirkon portailla, tutustuttiin pikkujalaa", mies oikealla kertoi.

"Rakas nalleni! Annan sille aina pienen pusun ja se nukuu aina vieressäni."

"Ollaan oltu 65 vuotta aviossa. Sen kunniaksi meillä on jälkeläisiä kaiken kaikkiaan 21, neljä lasta, kymmenen lastenlasta ja seitsemän lastenlastenlasta. Heistä meille rakentuu paljon ajankulua. Juuri tunti sitten yksi ty-töistä kävi moikkaamassa ja toi kukkasen meille tuonne partsille." he kertoivat. "Olin 17-vuotias kun mentiin naimisiin", mies muisteli. "Hän tarvitsi silloin presidentin luvan, että pääsi naimisiin. Paasikivi oli silloin Suomen presidenttinä", nainen kertoi.

Myr Yorkissa.